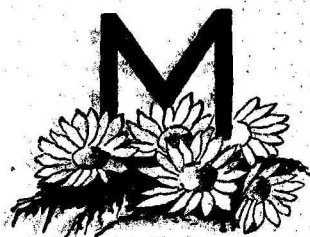

Οι καθηγηταὶ Wassenhoven καὶ Bustinduy.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ

ΙΑΝ ἡμέραν ποῦ ἐπλανώμην στοὺς ἀδέσποτους ἀγροὺς συνήντησα ἕναν ἄνθρωπον. Ναί, ἦτο ἄνθρωπος.

Ἡ παράξενη, ἡ ἀπεστράπτουσα κεφαλὴ του, ἡ κεφαλὴ του μὲ τὰ ἐλάχιστα σκορπισμένα μαλλιά, ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο ἀλλησιμόνητα μάτια. Ἦσαν γεμάτα ἀπὸ τὴν φλόγα ἐκείνην τὴν φοβεράν καὶ ἥρεμον, ἀπὸ τὴν ὑπέροχον λάμψιν ποῦ οἱ ἄνθρωποι ὠνόμασαν Πνεῦμα. Τὸ μέτωπον ἦτο εὐρύ ὡς ἡ Σκέψις. Ἡ ῥάχις ἐλάχιστα κεκλιμένη ὡς ἐκείνη τοῦ Ἀτλαντός, ἐφαίνετο κλίνουσα ὑπὸ τὸ βῆρος ἀοράτου τινὸς Σύμπαντος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μ' ἐπλησίασε καὶ κάμνων κίνημα μυστηριώδες μού λέγει σοβαρῶς αὐτὰς μονάχα τὰς λέξεις: Φίλη μου ἐκπλήτ-

τομαι.... Τὸν παρατήρησα ὡς ἂν νὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω τί ἐκίνει τὴν ἐκπληξίν του, διότι ἡ ἐκπληξίς καθαρά ἐφαίνετο στὰ λυπημένα χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς φυσιογνωμίας του.

Καὶ ἐπρόσθεσεν: Ἡ πόλις δὲν καίεται ἀκόμη!

Ἐξεπλάγην καὶ ἐγὼ αὐτῇ τῇ φορᾷ. Τὸν παρατήρησα περιέργως, ἀλλ' αὐτὸς ἀτάραχος ὕψωσε τὸ χέρι σὰν τοὺς προφῆτας τῶν περασμένων χρόνων καὶ μού ἔδειξε τὴν ἀπέραντον πόλιν. Κατόπιν ὡς ἂν εἰς τὰ βόθρα τῆς Σκέψεώς του καὶ πολὺ μακρὰν πέραν τοῦ ὁρίζοντος διέβλεπε τίς οἶδε ποῖα εὐχάριστη ὀπτασία, προσέθηκεν ἀργὰ-ἀργὰ αὐτὰ τὰ λόγια, τῶν ὁποίων ἀκούω ἀκόμη τὸν μελαγχολικὸν ἦχον: — Ἀργεὶ νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα!... Ἡ Σάλπιγξ ποῦ ἄρα γε κοιμάται;

Καὶ ἐπανάπιπτον εἰς τὴν μυστηριώδη σιωπὴν τοῦ μ' ἐγκατέλειψε. Καὶ τὸν παρατήρησα γιὰ πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἀναβαίνοντα τὸ ἄγριο μονοπάτι ποῦ ἤνοιξε μόνος του μὲ τὸ συχνὸ ἀνέβασμα